

[Poul Nødgaard]

ning har fundet sted, må det være lige så oplagt som hidtil, at det er Folketinget, der drager konsekvensen af den afstemning, der har været.

Når hr. Erik Larsen så siger, at en sådan afstemning kan danne en kløft mellem befolkningen og Folketinget, vil jeg sige, at jeg ikke mener, at hr. Erik Larsen har nogen som helst ret i det, for jeg går ud fra, at hvis man forestillede sig den situation, at 80 pct. af befolkningen stemte nej vedrørende et bestemt afstemningstema, ville det kun være en formssag for Folketinget at beslutte, at det pågældende projekt – hvad det nu kunne dreje sig om – skulle lægges i mølpose. Det kan jeg ikke tro at vi kan være uenige om. Ellers ville der ikke være nogen idé i en vejledende folkeafstemning.

Når vi har skrevet »vejledende folkeafstemninger«, er det af den ganske enkle grund, at vi erkender, at der må være mulighed for, at Folketinget, når afstemningen har fundet sted, på præcis og nøjagtig måde drager de konklusioner, der skal drages; for det er nu engang de 179 medlemmer her i Folketinget, der er valgt til at træffe de endelige beslutninger, men som sagt: naturligvis i respekt for den afstemning, der har været afholdt.

Jeg vil takke fru Birgitte Husmark, for jeg synes, der var en vis velvilje.

Fru Birgitte Husmark opholdt sig lige et øjeblik ved det lokalpolitiske og kom bl.a. ind på sin sympati for nye folkeafstemninger på det kommunale område, hvor det f.eks. drejer sig om skolenedlæggelser og lignende. Det kan jeg være ganske enig i.

Derudover kan man vel egentlig ikke sige, at SF var særlig positivt indstillet over for forslaget. Man syntes, at forslaget var en problematisk sag – sådan har jeg i hvert fald skrevet det ned her. Og fru Birgitte Husmark ville have såkaldt bindende folkeafstemninger. Det har man sådan set ikke i Danmark, for vi så jo netop – det ville jeg have sagt til fru Birgitte Husmark, hvis hun havde været her i salen – vi så jo netop, da vi havde EF-afstemningen den 2. juni, at den ikke var bindende: Der har Folketinget jo netop gjort den om, og derfor skal vi nu have en ny afstemning. Så jeg kan ikke forstå, at fru Birgitte Husmark kan gå ind for bindende folkeafstemninger, når hendes parti netop er gået ind for, at der skal være en ny afstemning om hele spørgsmålet om Danmarks tiltrædelse af Unionen.

Fru Sonja Albrink sagde noget i retning af, at det forslag, vi har fremsat, indebærer en styrkelse af demokratiet; sådan forstod jeg det i hvert fald, og det er jeg enig med fru Sonja Albrink i. Men jeg forstod det også sådan, at fru Sonja Albrink var bange for, at der kunne blive et utal af folkeafstemninger.

Til det vil jeg sige, at det tror jeg faktisk ikke at der vil blive tale om. Netop tallet 50.000 siger mig et eller andet om, at det ikke er særlig let at samle 50.000 underskrifter for en folkeafstemning om det ene eller andet emne. Der skal gøres en stor og ihærdig indsats. Og som jeg har sagt tidligere, er det et tal, vi bestemt kan forhandle om; hvis nogle hellere vil have 75.000 eller måske 100.000, kan vi bestemt også være med til at vurdere et sådant spørgsmål.

Der var dog én ting, jeg i hvert fald var meget uenig med fru Sonja Albrink i. Det var – sådan forstod jeg det – at dette forslag, hvis det blev ført ud i livet, ville betyde en stigning i de offentlige udgifter. Det er jeg på ingen måde enig i. Jeg vil godt være ærlig, for der er noget, der hedder: Ærlighed varer længst. Så jeg vil være ærlig og indrømme, at en af grundene til, at vi har fremsat forslaget – det vil fru Sonja Albrink også kunne se, hvis hun læser det igennem – er, at hvis dette Folketing vedtager et eller andet, som kan få meget, meget stor betydning for befolkningen, også økonomisk, synes vi, at det må være en menneskeret for befolkningen ved en folkeafstemning at give udtryk for, at den p.t. ikke synes, det er nogen god idé.

Så hvis fru Sonja Albrink har læst forslaget sådan, at det lægger op til at øge de offentlige udgifter, må jeg altså sige, at det bestemt ikke er tilfældet.

Nogenlunde det samme vil jeg sige til fru Vibeke Grønbeek om de 50.000 – der står noget her om, at det var sat lidt for lavt, men så havde jeg nær sagt ligesom Lars Larsen: Lad os få et tilbud, så kan vi snakke om det. Det skal bestemt ikke være det, det kommer til at falde på. Fru Vibeke Grønbeek siger, at forslaget skulle have været mere gennearbejdet. Dertil vil jeg sige, at jeg sådan set synes, det er meget gennearbejdet, og at den yderligere gennearbejdning, som efterlyses fra radikal side, netop kan finde sted, når ministeriet skal omsætte beslutningsforslaget til lov. Så det synes jeg ikke vi behøver at være særlig nervøse for.